

Pot'ouchlá rapsodie

Tak jsem nazval svou výstavu. Rapsodie proto, že se vlastně jedná o takovou lyrickou skladbu s „dramatickým“ obsahem. Pokud tedy vůbec nějaký obsah naleznete. Možná ho naleznete v tom, že mám rád krásnou hudbu, že se rád dívám na to, co je hezky namalováno, že se obdivuji tomu, co je hezky napsáno. A pot'ouchlá proto, že mi připadá pot'ouchlý celý ten nápad s výstavou. Doteď jsem byl rapsódem jen sám pro sebe. Anebo pro jednu sivů holubičku, která přes moře letěla. Ale možná si zde i Vy najdete alespoň jedno malé místočko, které Vás pohladí na duši. Které Vás třeba rozesměje nebo si řeknete jejda, tohle já přece také znám... Čeká na Vás pár neumělých básniček a povídek, několik naivních obrázků, no jen tu hudbu asi neuslyšíte. I když, budete-li chvíli pozorovat pana dirigenta, kdoví ...

Josef Gestinger

*na úvod moderáto
to je tempo akorát
jsem profík, vim jak na to
ať to frčí a má spád ...*

autor textů:

Josef Gestinger

narozen : 23.7.1966

bydliště : Ostrý Kámen

povzbuzení

*zbytečně věru se soužíš,
že nemůžeš mít po čem toužíš
sny včerejší v hlavě se tříš
snad potěší hned ten den příští*

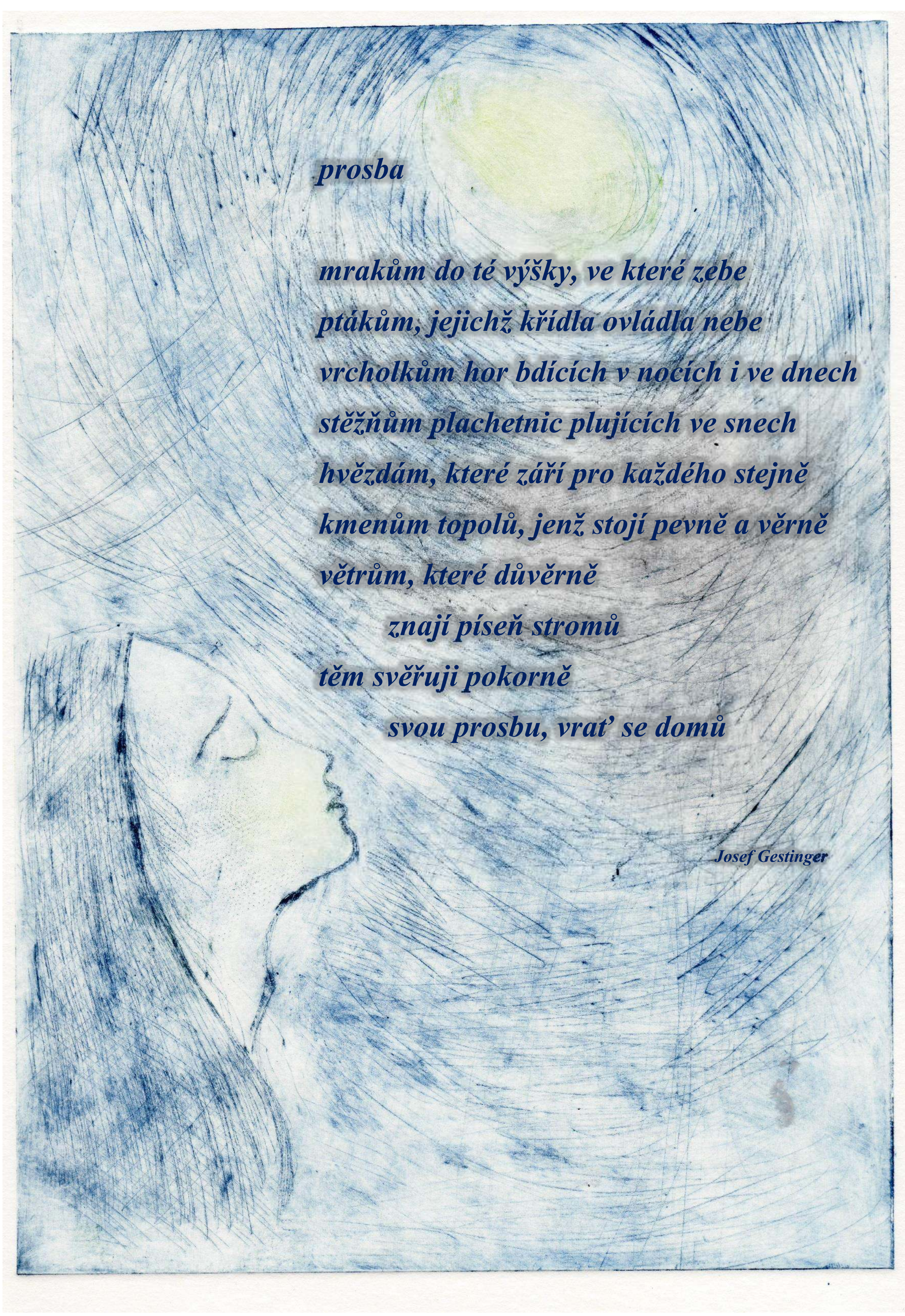
*zbytečně vzpomínat, utři si slzy,
falešné tóny utichnou brzy
život nekončí, jen znova začíná
možná tě potěší hned příští vteřina*

*zbytečně budeš se trápit věčně
nadechni se pokorně a vděčně
vzchop se a měj hlavu vztyčenou
a hledej lásku, máš ji slíbenou ...*

Josef Gestinger

Josef

prosba

*mrakům do té výšky, ve které zebe
ptákům, jejichž křídla ovládla nebe
vrcholům hor bdících v nocích i ve dnech
stěžňům plachetnic plujících ve snech
hvězdám, které září pro každého stejně
kmenům topolů, jenž stojí pevně a věrně
větrům, které důvěrně
znají píseň stromů
těm svěruji pokorně
svou prosbu, vrat' se domů*

Josef Gestinger

Klaun

V manéži se dneska večer slaví,

klaun s křídlovkou hosty baví.

Ten starý nešika a popleta

láteří - ach ta hloupá trumpeta.

Pomalu s tragickým výrazem

ve vývrtce padá na zem.

K tomu není třeba dlouhých řečí,

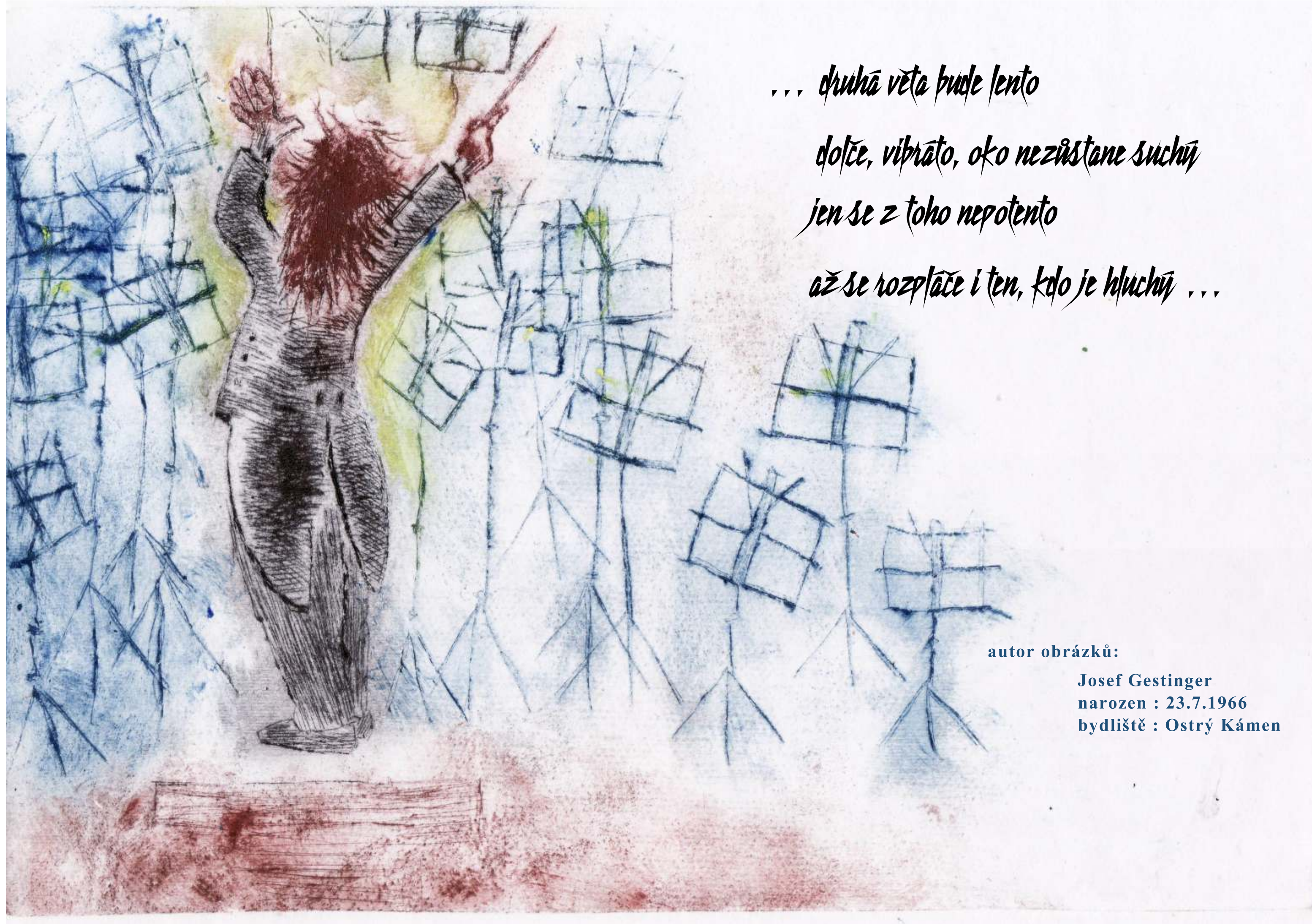
diváci se skvěle baví, děti ječí,

jak ten klaun srandovně klečí,

a on chudák doopravdy brečí.

Josef Gestinger

Josef Gestinger

... druhá věta bude lento

*dolce, vibrato, oko nezůstane suchý
jen se z toho nepotento*

až se rozpláče i ten, kdo je hluchý ...

autor obrázků:

Josef Gestinger

narozen : 23.7.1966

bydliště : Ostrý Kámen

Pohádka o Clovíckovi a o ranecku pravdy

Každý clovek, když přijde na svět, dostane do výbavy ranecek pravdy. Do toho ranecku si během života ukládá dobré skutky, které vykonal. Radosti, které rozdal, úsmevy, které lidem na tváři vykouzčil a štěstí, které pomohl prožít. A když se potom vydá na svou poslední cestu a přijde na nebeský pahorek, až tam k nebeské bránu, podívají se andělé vrátit do jeho ranecku. Když je ranecek plný, andělé ho laskavě pozvou dál, když je ale prázdný, je mu pruchod nebeskou bránou zapovězen. Není to nic jednoduchého takový ranecek naplnit. Obzvláště pro ty, kteří o ranecku nic nevedí. Anebo pro ty, kteří se snaží užívat života, protože od starších dobře ví, jak čas rychle utíká ...

A byl vám takový Clovícek, který o tajemném ranecku vedel. Když byl ještě malý kluk, vyprávěla mu o něm babicka. A už jako malý kluk si snil sny o budoucím životě a slíbil si, že bude svůj ranecek svědomitě plnit. Že bude hodný, že bude mamince a tatínkovi přinášet jen samou radost. Aby se za něj nemuseli nikdy stydet. Aby se on nemusel stydet, až jednou doputuje k nebeské vránici. Clovícek dospěl, na některé sny zapomněl, na některé nezapomněl a některé sny si dokonce splnil. Našel si hodnou ženu, měl báječné děti a po nicem jiném už ani netoužil. Potom ale přišel den, kdy se všechno změnilo. Najednou o všechno štěstí přišel a neměl nic. Neměl ani svou milovanou maminku, ani svou hodnou ženu, ani svou báječnou rodinu. Zůstal úplně sám a ráno co ráno cítil větší a větší bolest. Bolest byla tak velká, že ji nezmírnil ani hodní lidé, které znal, ani přátelé které měl. Premýšlel, že to vezme k nebeské bránu zkratkou, ale polekal se, že ještě jistě nemá svůj ranecek dost plný. „Ano, to je ono!“, řekl si. „Vždyt to není pravda, že nic nemám. Mám svůj ranecek! To je má naděje, že se jednou všechno zlé v dobré obrátí“.

S obrovským úsilím se tedy vydal konat dobré skutky. Hledal každou příležitost, jak někomu pomoci. Ani si přitom nevšímal, že jeho pomoc nepřichází zrovna v pravou chvíli, že svou upačenou cestou za dobročinností často působí víc škody než užitku. Co na tom, hlavně že bylo co přikládat do ranecku. Chtěl tak jako dříve rozdávat radost, úsmevy a štěstí, ale všechno dělal tak nejak za každou cenu. Jen proto, aby si pořádně napechoval svou propustku do ráje. Vlastně si pouze balil kufr na cestu. Snad proto, že se mu přestaly zdát sny, snad proto, že sám nebyl šťastný. Není divu, že neviděl, jak čas rychle utíká...

Netrpělivě přešlapuje Clovícek v dlouhé frontě a už se nemůže dockat, až na něj přijde rada. Zrovna před chvíli vrátit andělé vykážali jednoho nešťastníka pryč z nebeského pahorku. Clovícek se jen škodolibě zašklebil. To se mu nemůže stát! Tešil se, jak ho andělé pochválí, že mu snad dokonce vzdají úctu a nabídnou něco jako královské privítání. Protože takový ranec, jaký on má, takový nikdo jiný nemá. To bude zadostiučinění! At celý zástup pukne závistí. At každý ví, že on, Clovícek, nežil nadarmo. Kolik nemocných on navštívil, aby je rozveslil. Kolika lidem bez domova dal peníze nebo teplé šaty, kolika detem hrál manáskové divadlo, kolik darů rozdál! Možná se mu ti legrací andělé nakonec i trochu pokloní. Konečně je vyzván, aby přistoupil blíže ...

Andělé vrátit se na sebe smutně podívali. Strídavě klouzali očima z Clovícka na jeho ranecek pravdy. Během okamžiku pochopili a bylo jim to líto. Cetli v Clovíckovi jako v otevřené knize a jejich andelská srdce se trochu zachvěla, když museli říci: „Je nám vážený pane líto, ale váš ranecek, všechno co je v něm, pro nás nemá žádnou cenu“. Cestou z pahorku slyšel za zády cíti úšklebek. Oči měl plné slz. Celý život obetoval této chvíli, nic jiného neměl. Vůbec nic než svůj ranecek a teď pochopil, že se zmýlil. Možná než celou hromadu skutků stacilo přinést jeden jediný, ale upřímný. Takový, při kterém nemyslíte na andelskou pochvalu ale na toho, kdo vás zrovna potřebuje. Naštěstí je to ale v nebi zařízeno tak, že lidi dobré, jen malinko pomýlené, vrací andělé zpátky na zem a dají jim ještě jednu šanci. Možná toho Clovícka potkáte. A když vám nabídne pomoc, prosím neodmítejte ji. Nabízí vám ji, protože to tentokrát myslí upřímně.

Že ho nepoznáte? Ale poznáte, videli jste ho ve frontě ...

Josef Gestinger

O kamenech, které pláčou

V Sádku u Poličky stojí nedaleko Obecního úřadu Památník obětem první světové války. Jeho součástí je krásná soška. Před jmény padlých hrdinů, s drobnou kytíčkou v ruce, dojíhá kolemjdoucí schoulená postava mladé truchlící dívky. Jednou, zrovna když roztával první sníh, jsem jel kolem. Musel jsem zastavit, abych ohromený zíral na ten div, abych byl svědkem toho, jak dívka z kamene pláče. Tvář měla zalitou slzami, které na nose a na bradě tvořily velké smutné kapky.

Krajina kolem nás umí vyprávět. Je tolik míst, které skrývají někdy až neuvěřitelné příběhy. Starý buk na kraji lesa po větru posílá historku o tom, jak kdysi pod jeho korunou zahynul odvážný hajný, který až sem pronásledoval bídného pytláka, jehož život vyhasl nedaleko v žitném poli. Kdo má dobré uši, ještě dnes zaslechne výstřely z ručnic. Kolik je krásných alejí, zarostlých rybníčků, ztracených cestiček, kde dodnes zní smích milenců. Na kolika jezzech se voda vaří v marném zápase těch, kdo tu utonuli. Nespočet je příběhů hor, které už dnes znají snad jen ptáci. Příběhů o lidech, kteří ztratili cestu. A je u nás také pár míst, které pamatují Svědy, napoleonské vojáky, Prušáky a jiné drancovníky. Místa, na kterých došlo k nelítostným ztečím. Místa, na kterých se dodnes ozývá nářek raněných a umírajících.

Velevýbornými vypravěči příběhů jsou drobné stavbičky, kterými naši předkové svou krajinu kráslili. Ta prastará boží muka, kapličky, sochy a křížky vznikaly právě proto, aby zvěčnily pokoru, radost, pokání, lásku, vděčnost, smutek, prosbu, poděkování a třeba modlitbu těch, kdo je dali postavit. Vděčnost za to, že se kola povozu taženého splašeným párem koní vyhnula ženě hospodáře a ona ve zdraví zle vyhlízející událost přežila. Smutek rodičů nad ztrátou milovaného synáčka a modlitbu za jeho spočinutí v Království nebeském. Pokání viníků za zbytečnou smrt člověka, jehož tragický osud dodnes připomíná smírčí kámen. Poděkování za úrodu, za zdraví, za štěstí ...

Některé sochy přímo probouzí naši zvědavost. Například takový Svatý Jan z Nepomuku, kterému chybí hlava! Kdo ho dal postavit na podivném odlehlém místě? Jaká pohnutka ho k tomu vedla? A proč Nepomuk ztratil hlavu? V archivu by se třeba našlo, že nedaleko tohoto místa stával kdysi velký statek. A světec sem „přišel“, aby se stal patronem obydlí a lidí, kteří v něm žili. A proč ztratil hlavu? Nebudeme svatého Jana podezřívat z roztržitosti. Spíš to vypadá, že se stal terčem „legrácky“ hloupých lidí. Anebo to udělal nějaký trouba, který uvěřil povídkám o tom, že se v té hlavě ukrývá poklad...

Abychom všechny tyto příběhy slyšeli, musíme umět naslouchat a musíme se také umět koukat a musíme také umět cítit. Jenomže my to už dneska neumíme. Neumíme, nebo ještě hůř, nechceme umět. Pro oči nevidíme a pro uši neslyšíme. A tak nezbyvá, když mi nechceme vzpomínat, aby za nás vzpomínal ten starý buk. A když neumíme plakat, aby kámen za nás zaplakal.

Nevěříte, že kámen umí plakat? Tak schválně. Kdo pojedete třeba kolem památníčku v Sádku, zastavte se tam. A když budete mít štěstí a bude třeba po dešti, když dokážete vidět neviditelné, když se nenecháte zmást našeptáváním svého vševědoucího rozumu, tak uvidíte slzy na tváři z kamene.

Josef Gestinger

Na co vlastně ček?me

Tak to byl dneska den. Pokazilo se snad všechno, co se pokazit mohlo. Hlavně to s tím autem, to se nemuselo stát. To zas bude peněz. Jestli jsem ten blatník a ten nárazník neměl raději nechat tak. Bylo to pomačkan?, ale poj?dn?. Zaj?nav?, že na tom jasanu nezůstal ani škrábanec. Na zimní pneumatiky se prostě člověk nemůže moc spoléhat. Pár dní do vánoc, to se mi opravdu povedlo. Vyhlížím autobus, který měl přijet už asi před půl hodinou. Asi taky skončil někde na jasanu. Nebo cestou zamrznul. Nebylo by divu. Studená ček?rna, stroh?, lavice s oškuban?m koženkov?m čalouněním, na podlaze šedá dlažba. Prosklené dveře, okno v kovovém rámu velké jako výloha supermarketu. Kousek dřeva by to tu spravil. Nebo by tu mohly alespoň viset nějaké obrázky. I kdyby to byly třeba fotky autobusů. Třeba těch starých kulatých, ve kterých jsem se kdysi jako kluk vozil do školy. Pamatuji si na ten obrovský bílý volant s vlnkami na spodní straně. To asi aby se prsty neklouzali, když řidič řezal zatáčku. Pamatuji si kulaté hodiny před dělicí lištou čeln?ch oken. Na bachrat? kryt motoru mezi sedadly řidiče a průvodč?ho. Na pana Bartoše, řidiče toho kulatého autobusu. Na pan?Bartošovou, průvodč? Měla velkou koženou brašnu, nosila modrý stejnokroj, mívala odbarvené blond vlasy a moc jí to slušelo. Tenkrát to bylo lépe zařízeno. Řidič m?sto digit?ln?ho strojku nafasoval ženskou ve stejnokroji a ta se starala o cestuj??. Pan Bartoš, ten si rovnou vyfasoval takovou ženskou, kter? se starala o cestuj??.i o něj. A myslím, že se mu dobře jezdilo, určitě si všimal, jak si chlapi prohlíželi jeho průvodč?a jak tiše z?viděli. Jo jo, to tu ještě tahle ček?rna nest?la, to tu nest?lo ani tohle autobusové n?draž? Ponur? ček?rna a podivn? společnost. Vedle sed?na lavici tři podivní chlapíci. Jeden pidimužík, asi nejstarší z celé trojice, kulich s bambulí má naražený tak, že přes něj nejspíš nevidí, zimní bunda s rukávy delšími než ruce. Pak jeden vousáč, zřejmě jejich šéf, a jako třetí chlápek s páskou přes oko. Neuvěřitelná sestava. Budou asi trochu lehč?na hlavu, podle toho jaké řeči vedou. Pak je tu ještě jeden člověk. Oblečen do dlouhého vlněného kabátu, kabát už asi něco pamatuje, patrně už dávno vyšel z módy. Stojí na druhé straně haly u výlohy a kouká ven. Za celou dobu se ani trochu nepohnul. On to snad ani není živý člověk, třeba je to nějaká figurína, reklamní pandulák. Provozovatelé autobusových spojů ho sem postavili jako vzor pro své zákazníky. Takhle vypadá spořádaný odběratel našich služeb. Klidně, nevzrušeně ček?, nerozhod?ho ani případné zpoždění. „Já se tam ale vrátím a já jim to řeknu, všechno jim to řeknu a voni budou jenom čumět.“

Šéf sotva slyšitelným hlasem promluvil.

„Dyž mně chtěli lhát, tak mě to měli předtím říct!“

No to se mu povedlo. Ani mu nedošlo, jakou hloupost řekl. Ale má pravdu, lhát se nemá. Martina mi také neměla lhát. Tolik lží, intrik, podvodů. Ležela v cizí posteli a tvrdila do telefonu, že právě nakupuje. To byl asi nákup! Věřil jsem jí, všechny ty masáže, kurzy tance, pozdní návraty. Také bych jí to měl ještě nandat, aby čuměla. Ona by ale nečuměla, jen by se mi ještě vysmála.

„Všechno si pamatuju a všechno jim to řeknu! A voni budou zírat. A vmluví se.“

Taky si bohužel všechno pamatuju. Hrozně vzpomínky. „Tvoje žena jsem už jenom zatím!“ „ Už mě nepřitahuješ.“ Taky není zrovna modelka a co se pamatuju ..., ne, nebudu sprostěj. A co, ve svých představách si může být člověk sprostěj jak chce.

„Já tam na ně vlítnu a všechno jim to řeknu a voni budou čumět!“

„ Jo. A já pudu s tebou.“

No ty mu teda pomůžeš. Běžte tam rovnou všichni tři, třeba se vás leknu... Když tak vzpomínám, ani se mi neomluvila. Měl bych ji nenávidět. Říkat si, že je to obyčejn? mrcha, cynick?, bezohledn?, škared?, blb?... Proč vlastně nechtěla, abychom zůstali přáteli. Uměli se na sebe usmát ... Jak mi to řekla? Že nemá potřebu mě řešit. Hloupější větu jsem neslyšel.

„Až jim to povím, daj mi zapravdu a všechno bude jako dřív.“

Nic nebude jako dřív. Také jsem tomu věřil. Vždyť říkala, že se nechce rozejít ... Když mi chtěla lhát, tak mi to měla předtím říct...

„Všichni lžou, jenom já neľžu.“

Tohle už nebudu poslouchat. Zavřu prostě oči a budu sp?t. Nebo sn?. Vyměním tohle studené místo za rozkvetlou louku. Projdu se mezi zvonky a rdesny a poslechnu si skřivánkovu písničku. Lehnu si na z?da a budu poslouchat, jak v?tr šept? ve stéblech tr?vy. Jak v?tr šept? a vypr?v? jak mi domlouv?.

“Už dlouho jsi tu nebyl. Nenašel si čas v klidu popřemýšlet. Nezaulatě, bez emocí. Vždyť ty jsi také vlastně lhal. Ani tak ne jí, jako spíš sobě. Konečně si to přiznej, to tě žere nejvíc. Celé roky to tušíš, víš. Utíkalš před tím, zapíral se. A právě na zač?tku jsi udělal chybu. Bylo ti jí tenkrát líto, věřilš, že se kamarádství časem změní v lásku. A snažil ses, to je pravda, ale pořád to bylo málo. Měls ji rád, ale nikdy ses doopravdy nezamiloval a to je tvůj díl viny. A proto přišel trest za neupřímnost. Trest za to, že tu skutečnou, pravou l?sku jsi nechal odejť. Trest za to, že tenkr?t ses nesnažil. A trest za to, žeš na tenkr?t nezapomněl. Celé roky to, víš. Pravá byla ta, se kterou sis vyměnil prstýnek z trávy. Na louce podobné té, na které se nyní procházíš. Vidiš, prstýnek z trávy je trvanlivější, než prstýnek ze zlata. Provoní se pod kůží a zůstane navždy.“

Otvírám oči. Jsem tak unaven?, louka je pryč, lučn?hlas taky. Zima je tady jak ...

„A NA CO VLASTNĚ ČEK?ME?“ Cel? hala se otřásala doznívající ozvěnou podivné věty.

To je ale blbec! Pidimužík se po hodině zeptá, na co ček?. Jsme na n?draž? na co asi tak můžeme čekat! Možn? se jako j? pr?vě probudil.

No jo, ale na co vlastně doopravdy ček?me? Ti chlap?i asi na autobus nečekaj?. Jsou na tom hůř než já, jsou tady, protože nemají kam jít ... Prostoduchému pidimužíkovi se musím omluvit za tu nahlas nevyřčenou nad?vku. Na co vlastně ček?m j?. Na autobus, o kterém v?m, že nepřijede. Na telefon? Na známý hlas, který mi v telefonu řekne : „tak ráda tě zase slyším ?“ A vím já vůbec, č?hlas bych r?d slyšel ? Nem? smysl čekat , když v?m, že je to zbytečné. A poradit mi mus?člověk, který když se posadí, nedosáhne nohama na zem. Který to má v hlavě možná trochu popleteně. Přesto vymyslí geniální otázku, nebo úvahu, nebo co to vlastně bylo. Měl bych pidimužíkovi poděkovat, ale zdá se, že ten dobrý člověk znovu usnul. Zvednu se a půjdu pěšky. Je to sice daleko a venku je zima, ale jako kluk jsem tak chodíval často, když mi ujel autobus. Půjdu a když v té tmě nezabloudím, za hodinu za dvě budu doma. A třeba mi někdo zastaví, třeba pan Bartoš s paní Bartošovou. A já se nechám vézt a věci at' sami plynou, at' ke mně sami přijdou hezké chvíle. A ze všeho nejdřív musím splatit starý dluh. Najdu ztracenou adresu a napíšu. Nic to nevyřeší, ale třeba na to celá léta ček?. Tak jako j?. Nap?šu vzkaz, že jsem nezapomněl. Napíšu, pokud se mi ovšem podaří otevřít vchodové dveře a opustit ček?rnu. Asi zamrzli nebo co. J? je snad budu muset vyrazit. A kruci! Reklamn? pandul?k se pohnul. Ot?č?se ke mně, prohlížím si povědomou tvář. Ten člověk se usmívá a má tak živé oči. „Nashledanou,“ pov?ž?m zmateně. „Nashledanou,“ slyším odpověď. Rozloučili jsme se, protože jsme na sebe hleděli a bylo potřeba něco říci. Bylo nutné něco říci. Ještě se na něj zvenč?ohlíž?m. Také mě vyprovází pohledem. Má takový vyrovnaný a laskavý výraz, ten má asi ve všem jasno. Váhám jestli se nemám vrátit a omluvit se pokorně za toho panduláka. Vypadá, jakoby celou dobu věděl o čem přemýšlím. A ted' jakoby mi říkal: „trvalo ti to, ale přišels na to...“

Ček?rna je dost ponur?, ale je z n?hezk? v?hled. Večer jako namalovan? od pana Lady. Pad? sn?h. Mrzne a na zem se sn?š?drobné vločky sněhu. Hezky trpělivě, spořádaně, žádná nepředbíhá. A když dopadnou na zem, zdá se, že je slyšet slabé cinknutí. Nástupní ostrůvky se zábradlím, vysoké pouličn?lampy, všude sam? asfalt. V b?žém přestrojení je to ale docela romantické místo. Hezké nádraží tady mají. V zimě. Je zajímavě, jak vcelku jinak nevzhledné místo ty vločky okr?sn? Okr?sn? to jsem asi vymyslel nové slovo. Podobně jako kdysi dávno holky, když byly ještě malé a hrály si. Paní doktorka utěšovala svou pacientku slovy: „neboj še, já tě oléč?m.“ Ještě že člověku zůstanou vzpomínky. Všechny ty roky tak rychle utekly. Sněhové vločky jsme kdysi s holkama chytali jako by to byli mot?li. V mal?ch dlan?ch sněhové vločky končily svoji pout?. Zakvíkly „au to pálí“ - a byly pryč. A moje malé treperendy zav?skly „brrrr to stud?.... je to pryč. Už je to tak d?vno, ale ty jejich hl?sky slyš?m, jako by to bylo včera.

Původně jsem si myslel, že si v důchodu odpočnu. A ted' nic nestíhám. Vzal jsem si toho moc, moc jsem toho nasliboval. I tahleta včelařská schůze. Stála mě celé odpoledne. Funkci ve včelařském svazu jsem bral spíš jako formální věc, ale nějak mi to přerostlo přes hlavu. A ted' ta spousta práce s kronikou. Jistě, baví mě to. Obec bude mít pořádnou kroniku a bude to moje dílo. Celé hodiny vysedávání v archivech, připomíná mi to studentské časy, samostudium ve vědecké knihovně. Stohy papírů, stohy kopií, záznamů, soupisů. Leží to u mě v pracovně na jedné hromadě a někdo to musí roztřídit, najít souvislosti. Někdo to musí nejprve přeložit. Z kurentu do češtiny. Ps?t kroniku v b?vál?ch Sudetech je holt složitější. Je to složitější, než jsem si myslel. Jestlipak to někdo ocení. Nejhorší ted' ale je, že zítra mám sloužit bohoslužbu slova a vůbec nevím, o čem budu hovořit. Vůbec nejsem připraven. Tolik si vážím té důvěry a jsem vděčn? za tu příležitost. O to víc mě mrzí, že na to nemám dost času. Je advent. Za p?r dn?v?tky. To je potřeba mít krásně připravenou řeč. A j? nev?m, o čem budu mluvit. Jasně, ted', v tomto období je snadné hovořit. Ostatně kdekdo lidem přeje pohodu, klid, lásku. Jenže já chci mluvit upřímně, tak aby se lidé zastavili a přemýšleli. Jak je můžu přimět k tomu, aby se zastavili, když sám lítám jak hadr ...

„A NA CO VLASTNĚ ČEK?ME ?“

Zd?lo se mi to, nebo někdo skutečně promluvil? Ze stěn ček?rny na mne ještě padá ozvěna těch slov! Ani jsem si nevšíml, že v té tmavé hale nejsem sám. Je tu ještě někdo. Někdo, kdo přemýšlí. Někdo, kdo se mi snaží poradit. Propánakrále! To je krásné téma, krásná myšlenka. Na co vlastně ček?me! Každ? na něco ček?, každ? něco oček?v?. Někdo povýšení v práci, někdo lásku, někdo ček? na to, až mu čas oléč?r?ny, někdo se nemůže dočkat, až mu Jež?šek nadělí dárky. A Pán ček? trpělivě s námi. Ček? až prozřeme, až pochopíme. Až zmoudříme. Věří nám, věří, že se dočk?. Také mus?me věřit. Tak o tom budu zítra mluvit. O tom, jak jsem čekal na autobus a nezn?m? hlas ke mně promluvil... Co je to za rámus? Áá, to jsou dveře do haly. Někdo se je pokouší otevřít. To je jistě on! Hlas ze tmy. Už nechce čekat, půjde Pánu Bohu naproti. Otočil se ke mně, dívá se mi do očí? Jako by mě znal. Usmál se a pozdravil. „Nashledanou“, odpovídám. Venku si vyhnul límeč a ještě se ohlédnul. Připadá mi, jako kdyby věděl, na co celou dobu myslím. Jako kdyby mi ted' říkal : „trvalo ti to, ale přišels na to...“

Josef Gestinger

Věrnost až za hrob

Není to krása. Jak to bylo v tom filmu? Jo, „... vy jste se zase kochal, pane doktore“.
Nebo tak nějak. Tady by se pan doktor také kochal. Pohled na ten dozrávající lán pšenice! Nebo je to ječmen? Ne pšenice je to. Ječmen má fousy. “Na pastvách zelených pase mne, k vodám tichým mne přivodí. Duši mou občerstvuje, vodí mne po stezkách ...“, Dvořákovi by se tady určitě taky líbilo.

To snad ne! Copak je slepej! Co to děláš! No to snad ...

Musím zastavit!

Musím rychle zavolat pomoc. Jak jsou ty čísla, 185, ne, 158. Ne 150. Klid, klid. No to se jí řekne. Životní funkce. Krvácení. To mě nikdo neučil. Z pohledu na krev se mi dělá špatně. Na teologii se zásady první pomoci nepřednáší. Musím se dostat dovnitř, všude je cítit benzín, aby to tak ještě vybuchlo. Jestli vůbec otevřu ty dveře, hasiči na to mají takové nůžky či co. Kde vůbec jsou ti hasiči.

Vlezu tam druhou stranou.

No sláva.

Je celá od krve, ale nebude to tak zlý. Dostala asi pořádnou ránu do hlavy. Nohy, nohy má polámaný. Musím ji vytáhnout ven. Musíme se oba dostat ven.

Proč to nejde, co tam drží. Bože, má ty nohy v tom tak zaklíněný. Tady něco překáží, zkusím to ulomit, nebo ukrotit. Kde jste kdo. Pomoc. Prosím, pomozte mi někdo, sám to nedokážu. Nejde to, nejde to!

Nejsem sám, nejsem sám. Bože dobrý pomoz mi, dej mi sílu. Kouknu se znovu. Je v bezvědomí, ale dýchá, tep jde nahmatat, bude to dobrý.

Kde je ta záchranka, hasiči, prosím, prosím. Uklidni se. Jenže jak, když jsem tak nervózní. Když mám takový strach. Ten, kdo to má na svědomí, ten si klidně ujel. Hospodin jest můj pastýř, nebudu mít nedostatku, náá páástvááách zééléénýýých ...

Už mi to nemyslí.

Co když tu uhoříme. Co když pomoc přijede pozdě! Co mám dělat. Bože můj co mám dělat?

Otče náš, jenž jsi na nebesích, posvět' se jméno tvé, přijď' království tvé, bud' vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dej nám dnes a odpust' nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům a neuved' nás v pokušení, ale zbav nás od zlého. Nikdy jsem nebyl žádné ženě tak blízko. Má krásnou tvář. Takhle nějak mohla vypadat Marie, nebo Máří Magdaléna. Má krásnou nehybnou tvář, je jako by byla vytesána z kamene. Je jako Braunova Láska, nebo jako jeho Víra. Pohládím ji po vlasech. Otevírá oči. Jsou modré jako samo nebe.

Zdravas Maria, milosti plná, Pán s tebou, požehnaná ty mezi ženami a požehnaný plod života tvého, Ježíš. Svatá Maria, Matko Boží, pros za nás hříšné, nyní i v hodinu smrti naší. Amen.

„Tak to asi jedeme pozdě.“

„No jestli tam uvnitř někdo zůstal, tak mu už nepomůže ani svěcená voda.“

„Mrskněte s sebou chlapi, ať vod toho nechytne to obilí“

„No to mě teda podrž, rozumíš tomu? Proč nezdrhnul?“

„Taky to nechápu! To vypadá, jako by ji objímal.“

„Tomu se říká věrnost až za hrob ...!“

Josef Gestinger

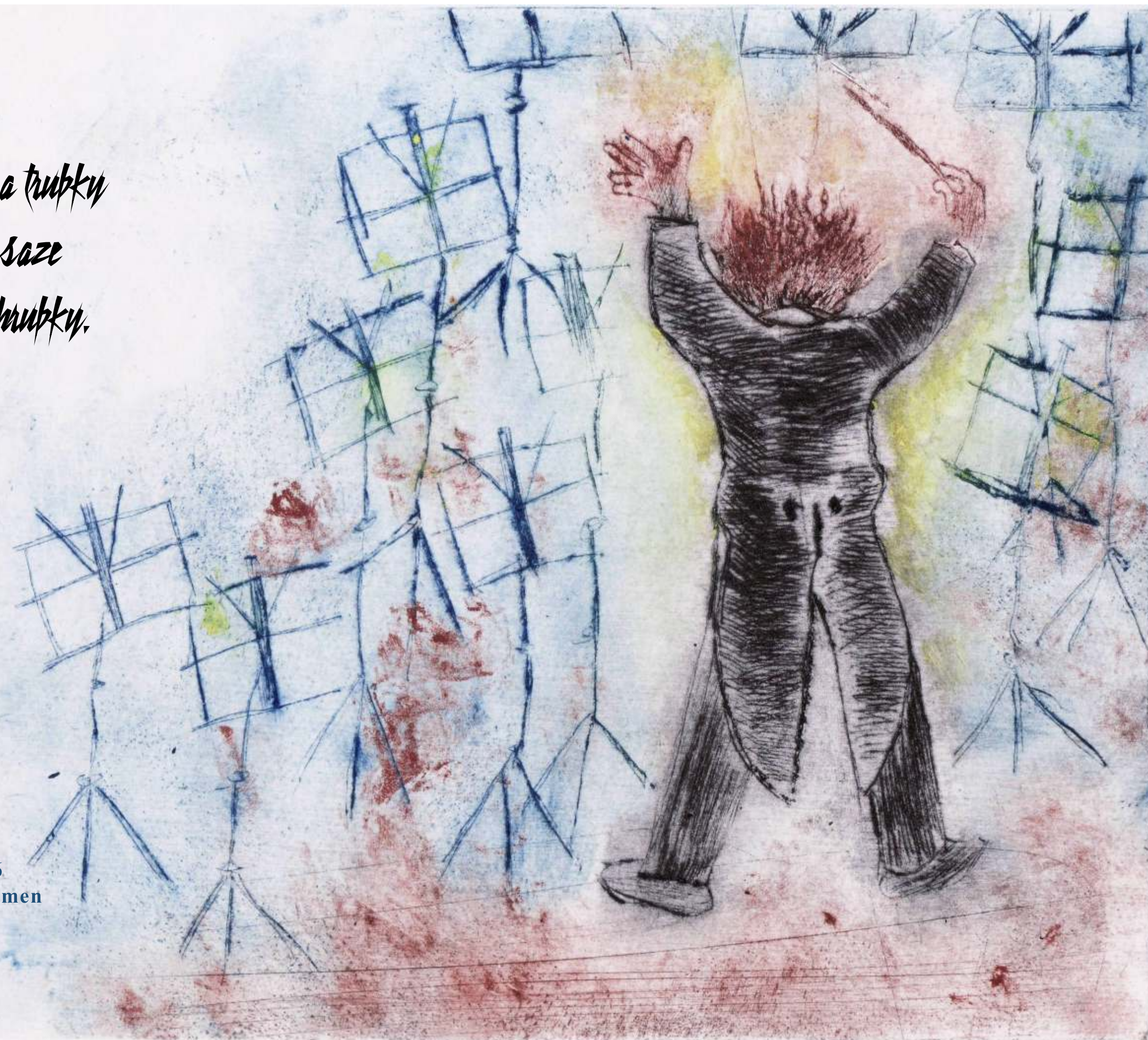
*... a je tu závěrečná fáze
presto, forte, tympany a trubky
pod smokingem chytaj saze
tak pozor na zbytečné hubky.*

autor hudby:

Josef Gestinger

narozen : 23.7.1966

bydliště : Ostrý Kámen

trpělivost

těším se jak jednou

překvapím tě v koupelně

a jak osuška

ta opona mezi mnou a tebou

pomalu sklouzne po stehně ...

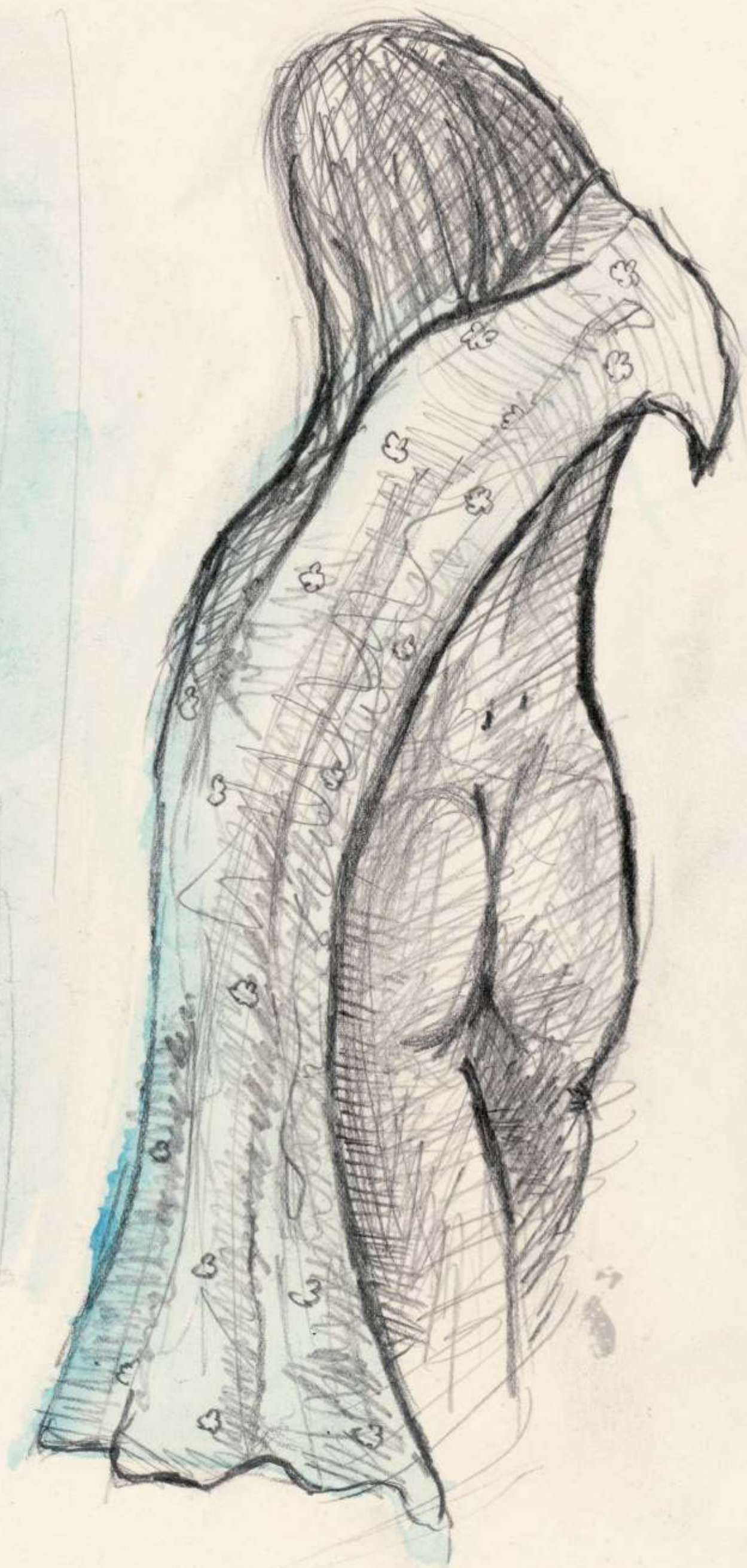
těším se jak jednou

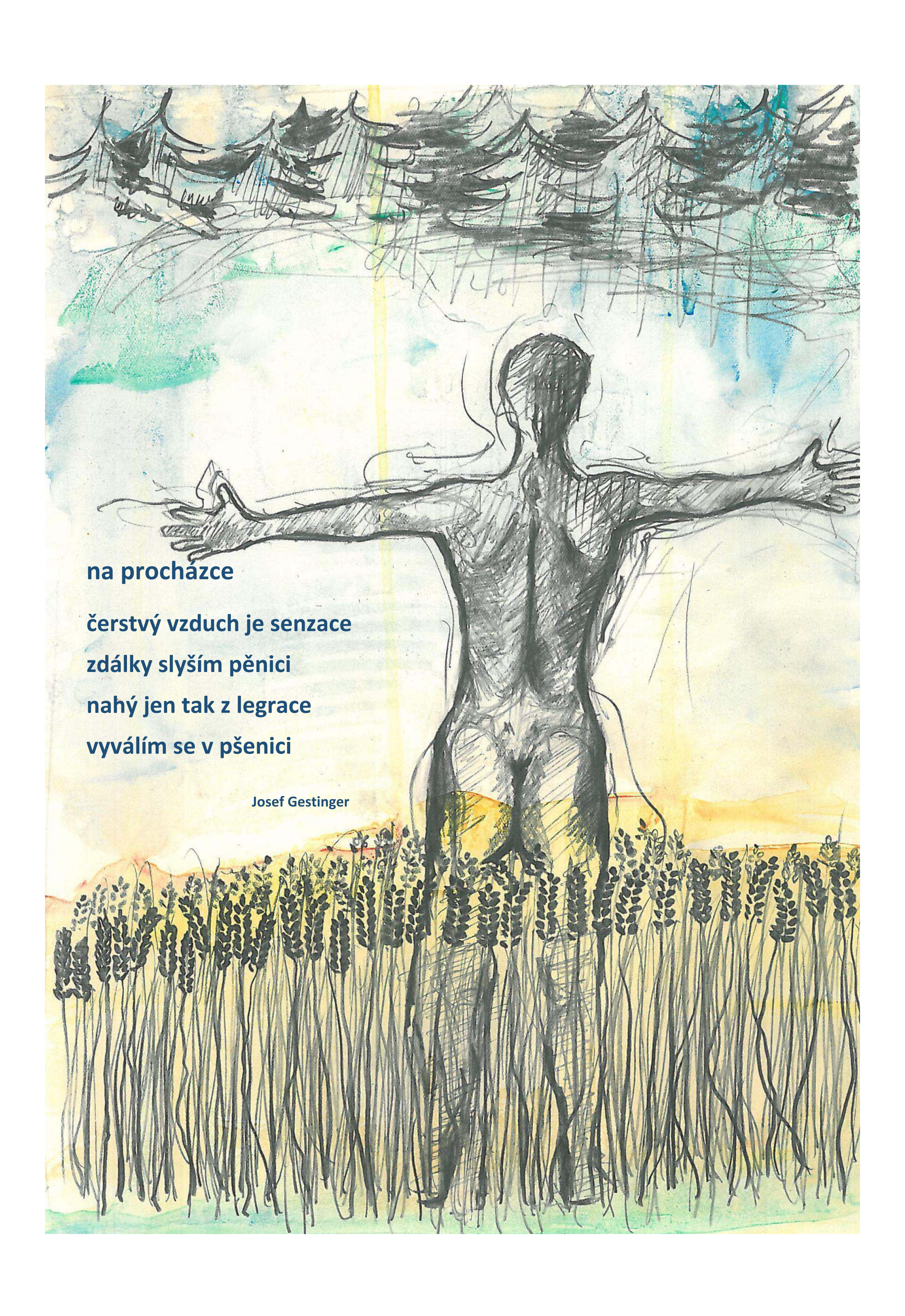
připlížím se ... o hůlce

rukou slabou

roztřesenou

pohladím tě po pŕlce

na procházce

čerstvý vzduch je senzace

zdálky slyším pěnici

nahý jen tak z legrace

vyválím se v pšenici

Josef Gestinger